

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2022 č. j. CPR-23658-12/ČJ-2022-930310-V241

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 31. 10. 2022 č. j. CPR-23658-12/ČJ-2022-930310-V241 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-174279-20/ČJ-2022-000022-SV ze dne 20. 6. 2022,

a to tak, že část výroku ve znění „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 1 (jeden).“ se se mění a nově zní „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 6 měsíců.“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nedbal závazných pokynů městského soudu a nepřihlédl k individuálním okolnostem jeho případu. Městský soud ve svém zrušujícím rozsudku žalovaného zavázal k tomu, aby zvážil, zda v případě žalobce nebylo možné zvolit postup dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce byl žalovaný povinen tento postup zvážit a své následné rozhodnutí odůvodnit, což ovšem neudělal, neboť toliko stroze uvedl, že nelze postupovat jiným způsobem, než cestou správního vyhoštění, a to z důvodu nezjištění zásadních okolností stran osobního a rodinného života, kdy ovšem faktor osobního a rodinného života je toliko jedním z faktorů uvedených v § 174a zákona, neboť dle tohoto ustanovení se posouzení přiměřenosti postupu správního orgánu odvíjí – mimo jiné – od řady jiných faktorů, jako např. závažnosti protiprávního jednání.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání, neboť dospěl k závěru, že v posuzovaném případě je na místě postup dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 25. 5. 2022 č. j. KRPA-174279-11/ČJ-2022-000022-SV, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6. 2022 č. j. KRPA-174279-20/ČJ-2022-000022-SV, odvolání žalobce ze dne 30. 6. 2022, rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022, č. j. CPR-23658-2/ČJ-2022-930310-V241, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 31. 10. 2022 č. j. CPR-23658-12/ČJ-2022-930310-V241.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 5. 2022 v 9:00 hod. se žalobce dostavil na oddělení cizinecké policie, kde předložil svůj biometrický cestovní doklad, ve kterém měl otištěno razítko posledního vstupu do schengenského prostoru ze dne 2. 3. 2022 ze slovenského hraničního přechodu Vyšné Německé. Žádné oprávnění ke vstupu na území České republiky nepředložil. Vzhledem k tomu, že byl důvod domnívat se, že cizinec pobývá na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, bylo s ním dne 25. 5. 2022 zahájeno správní řízení podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

8. Při pohovoru o výsledku účastníka správního řízení ze dne 25. 5. 2022 žalobce sdělil, že do schengenského prostoru přicestoval dne 2. 3. 2022 a dne 3. 3. 2022 přijel do České republiky. Na hraničním přechodu předložil pouze svůj cestovní doklad a byl vpuštěn na území. Uvedl, že v listopadu 2020 cestoval na Ukrajinu za prací, následně se tam seznámil se svou současnou přítelkyní, se kterou má syna.
9. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-174279-20/ČJ-2022-000022-SV ze dne 20. 6. 2022 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
10. Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolal, rozhodnutím ze dne 19. 8. 2022, č. j. CPR-23658-2/ČJ-2022-930310-V241 žalovaný toto odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Výše uvedené rozhodnutí žalovaného bylo následně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 16 A 24/2022 - 16 ze dne 19. 10. 2022, kdy soud žalovaného zavázal k vypořádání se s okolnostmi vstupu žalobce na území a dobou neoprávněného pobytu, kdy měl zvážit vhodnost postupu dle § 50a zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění.
11. Žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-23658-12/ČJ-2022-930310-V241 ze dne 31. 10. 2022, ve kterém změnil dobu uloženého správního vyhoštění z jednoho roku na šest měsíců.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího 2 Ads 260/2019 - 32 pokračování správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS či ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25). V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*právní názor soudu nelze ponížovat na pouhou „námitku“ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností.*“

16. Městský soud v Praze svým rozsudkem č. j. 16 A 24/2022 - 16 ze dne 19. 10. 2022 závázal žalovaného k posouzení, zda není na místě aplikace ust. § 50a namísto uložení správního vyhoštění. Soudní oddělení 16 A ve svém rozsudku odkazovalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 167/2019 – 41 ze dne 27. 8. 2019, ve kterém Nejvyšší správní soud vyhodnotil uložení správního vyhoštění jako nepřiměřené za nezákonný pobyt stěžovatele, který vznikl na základě nezákonného postupu správního orgánu. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Ačkoliv formálně vzato byl v případě stěžovatele naplněn důvod správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (neoprávněný pobyt na území České republiky), je třeba přihlížet k tomu, že neoprávněnost pobytu cizince na území České republiky nastala v důsledku nezákonného postupu správního orgánu. Při absenci jiných okolností svědčících v neprospěch cizince je takto vzniklý neoprávněný pobyt cizince na území České republiky třeba hodnotit v řízení o správním vyhoštění obecně velmi mírně, a to nejen z hlediska ukládané délky zákazu vstupu, ale především při posuzování samotné potřeby uložení správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 Azs 237/2016 - 37). Nejvyšší správní soud dodává, že výklad žalované by ad absurdum vedl k závěru, že pokud by cizinec, jehož žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta, neopustil území ještě téhož dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání (čímž formálně zaniklo jeho oprávnění k pobytu na území), automaticky by mu muselo být uloženo správní vyhoštění. Takový závěr je zjevně v rozporu s čl. 10 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které zaručují právo na ochranu soukromého a rodinného života, a rovněž i se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v § 50 zákona o pobytu cizinců.“*
17. Dle zdejšího soudu je v posuzovaném případě na místě aplikovat závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 4 Azs 167/2019 – 41 ze dne 27. 8. 2019, neboť je zřejmé, že žalobce vstoupil na území se souhlasem správních orgánů členských států Evropské unie, a to v době, kdy takovouto možnost neupravoval, ani neumožňoval žádný právní předpis. Pobyt žalobce na území České republiky bez pobytového oprávnění sice byl nelegální, avšak okolnosti, které k tomu vedly, byly natolik mimořádné (válečný konflikt na Ukrajině a reakce členských států Schengenu), že je nelze ignorovat a nahlížet na žalobce výlučnou optikou neoprávněného vstupu a pobytu. Postup cizinecké policie ve Slovenské republice, lze považovat za jisté „pochybení“ správního orgánu, neboť žalobce se ocitl v zákonem nepřepokládané situaci, kdy minimálně do platnosti zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace nebylo zřejmé, zda se na něj budou vztahovat obdobná opatření jako na prchající občany Ukrajiny. S žalovaným lze souhlasit v tom, že žalobce měl dle ust. § 93 odst. 1 zákona o pobytu cizinců svůj pobyt řádně ohlásit do tří dnů ode dne vstupu na území, avšak pokud tak cizinec neučiní, tak se jedná pouze o přestupek dle ust. § 156 odst. 1 písm. d), za který je možné uložit pokutu do 3 000 Kč. V projednávaném případě se tak jedná o vysoce nestandardní situaci, se kterou zákon o pobytu cizinců nepočítá.
18. Soud se ztotožnil s žalobními námitkami a shledal, že v napadeném rozhodnutí chybí úvaha a hodnocení žalovaného, který zcela evidentně zkopíroval do svého rozhodnutí část odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 16 A 24/2022 – 16 ze dne 19. 10. 2022, přičemž své rozhodnutí doplnil pouze o informaci ohledně povinnosti žalobce se ohlásit k pobytu na území. Dále uvedl zcela nepřezkoumatelnou úvahu o tom, že žalobce mohl vycestovat do Uzbekistánu již z území Slovenské republiky a další nepodstatné informace. Dle názoru zdejšího soudu v rozhodnutí také absentuje úvaha ohledně podobnosti s odkazovaným případem řešeným Nejvyšším správním soudem č. j. 4 Azs 167/2019 – 41 ze

dne 27. 8. 2019, na který v případě žalobce odkazovalo soudní oddělení 16 A ohledně možnosti upustit od aplikace správního vyhoštění v případě pochybení správních orgánů. Žalovaný také nikterak nerozvinul svou úvahu ohledně možnosti uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, jejíž odůvodnění je shodné s odůvodnění rozhodnutí, které bylo zrušeno rozsudkem č. j. 16 A 24/2022 - 16 ze dne 19. 10. 2022, kdy nikterak nezvážil vhodnost uložení povinnosti podle ust. § 50a, jak mu bylo uloženo zrušujícím rozsudkem, ale pouze konstatoval, že uložení správního vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce.

19. Soud na okraj poukazuje na to, že zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace vstoupil v platnost dne 21. 3. 2022 (vstup žalobce na území České republiky dne 3. 3. 2022), pokud by tedy bylo odhlédnuto i od této doby, kdy nebyla jasně stanovena pravidla pobytu pro osoby opouštějící Ukrajinu po vypuknutí konfliktu s Ruskou federací, tak by dle zdejšího soudu byla doba nelegálního pobytu žalobce v daném specifickém případě téměř zcela zanedbatelná.
20. Soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů zrušil bez jednání žalobou napadené rozhodnutí proto, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v rozsudku č. j. 16 A 24/2022 - 16 ze dne 19. 10. 2022 [ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“]. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K této částce je třeba připočíst 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, soud tak dle § 57 odst. 2 s. ř. s. žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy celkem činí částku ve výši 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. ledna 2023

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně